

Berlin: Obećana Zemlja gej muškaraca

Photo: Flickr

Cilj ove serije intervjua je predstaviti ljude čiji životi izlaze iz okvira skućene hrvatske perspektive oko toga što gej život može biti. I ne samo gej život: smaram da moji sugovornici svojim duhom, optimizmom i otvorenošću mogu poslužiti kao inspiracija za oslobođenje okova konvencija koje većinu nas drže zarobljenima u prozaičnom mrtvilu seksualne i emotivne svakodnevice u Hrvatskoj.

Marka sam odabrao za sugovornika iz istog razloga kao i Martina: radi se o emancipiranom, inteligentnom i perceptivnom gej muškarcu, u ranim tridesetima, koji seksualnosti ne prilazi samo kur***, nego i srcem i intelektom. Odrastao u Splitu, Marko je u studentskim danima došao u Zagreb, gdje je živio do početka 2023, kada se odselio u Berlin.

A s obzirom na to da više godina radi u IT sektoru, selidba mu nije predstavljala problem s karijerne i financijske strane.

Zbog njegovog iskustva gej života u dva grada, razgovor nam se većim dijelom bavio razlikama Zagreba i Berlina, ali dotakli smo se i ljepota islamske tradicije, kompleksnosti poliamorije te krize demokracije u Njemačkoj. Međutim, ovo nije priča o ružnom pačetu koje u Berghainu napokon raširi krila, tj. dupe i pretvori se u labuda, tj. drolju. Marka poznajem dovoljno dugo i znam da je na putu ostvarenja kao vrhunske drolje bio mnogo prije nego što se oteo Zagrebu.

MARKO: Upoznao sam prošle godine tog zgodnog lika na Vogue ballu u Zagrebu, Kinez iz SAD-a koji živi u Mađarskoj. Bio je samouvjeren i direktan oko toga što želi – mene. Logično, otišli smo se ševiti u moj stan. Probudili smo se oko podne i odlučili da odemo na ručak. Ali imao je samo odjeću od sinoć, koja je bila dosta flambojantna: fishnet, sjajna metalik plava jakna, poderane traperice i choker. *Jel tebi neugodno hodat sa mnom ovakvim po gradu?* Bio je svjestan da je Hrvatska malo konzervativna. Rekao sam mu da mi nije bed, *ali ako ćeš već nositi choker, moram ti staviti uzicu.* Na što će on, *ako ćeš mi staviti uzicu moraš mi dat droge.*

Složio sam mu šlapu ketamina, svezao ga na lajnu i izašli smo van. Brzo sam skužio da je totalno skrenuo s uma. Lajao na sve životinje koje je vidio, i pse i mačke. Starije gospođe bi odmah povukle svog psića k nozi jer su mislili da je neki veći pas, a kad su digle pogled prenerazile su se. Svratili smo na Britanac po Elis kavu, što je najbolja kava. Ikad. Igdje. Tamo me znaju svi konobari, ali samo su se smješkali, nije bilo zlobnih komentara. Na trgu nas je slikao neki street style fotograf, a onda smo na Dolcu sjeli na ćevape. Skinuo sam ga lajne da može sjest i jest, ali čim se oslobodio pobjegao je van restorana i počeo mahnito trčati okolo, pa sam se bacio u potjeru. Ali brz sam ja.

Foto: Viktor Zahtila

VIKTOR: To ti je spontano došlo?

MARKO: Mjesec dana prije toga sam bio Schönebergu, što je berlinski gej kvart, pun seks klubova i fetiš šopova, gdje je najnormalnije vidjeti da masteri vode svoje puppyje na uzici, koji su na sve četiri, odjeveni u kožu od glave do pete. A pored njih šeću obitelji s djecom u savršenom miru, jer to je istovremeno i obiteljski kvart. Postoji ta neka koegzistencija između isfetišiziranih pedera i norm-core strejtera.

Kasnije sam napravio jedan mentalni eksperiment: zamislio sam da vodim gradom svog puppyja na lajni i prilaze nam roditelji s djecom. Sad, vidi ga ta neka curica, a tata joj kaže: *gle peseka kako je sladak, reci – daj šapu*. I on joj da. Sad, gdje su granice? Mi svi dijelimo javni prostor, trebamo li sve živo podrediti djeci? Ja mislim da je ok da budu izloženi nekim stvarima, pod uvjetom da to nije eksploatacijski i da to nije usmjereno prema njima. U čemu je problem ako klinci vide nekog odraslog kako hoda kao pas, a radi to zbog sebe? Koga briga?

VIKTOR: Svakako bi bio vedriji prizor od roditelja koji vode djecu da dotaknu raspadnuti leš Leopolda Mandića. Ali moram priznat da bi meni bilo neugodno to izvest. U najbolju ruku, to bi bio nekakav usiljen aktivistički performans, a ne opuštenu nedjeljnu šetnju s psićem. Otkud ti hrabrosti?

MARKO: Uvijek sam se trudio izlaziti iz svoje zone komfora. Sjećam se premijere dokumentarca *Prajd za sve nas* u Kinu Europa, koji mi se jako svidio. Skupila se hrpa progresivnih ljudi i osjećao sam se nekako trijumfalno, kao da je *Prajd* postigao sve što može. Uzeo sam jednu rainbow zastavicu koje su se dijelile i zataknuo s vanjske strane ruksaka. No, kad je trebalo otići doma Knežiju, preplavio me strah. Bojao sam se da će me netko prebiti, ali ju zbog samopoštovanja nisam mogao skinuti i staviti u torbu. Osjećao bi se poniženo.

Doma sam je zašio na torbu i odlučio hodati s njom sedam dana do *prajda*, svaki dan. Prvih dan dva sam se us***. Ali ubrzo sam shvatio da je strah da će ti se nešto dogoditi u Zagrebu u velikoj mjeri stvar inercije, nešto što nosiš iz prošlosti ili manje sredine, ali možda i nije toliko realno. Potrebno je izložiti se. Ohrabivalo me i to što sam znao da

ima mnogo mladih ljudi, onih koji moraju biti u ormaru, kojima posao ovisi o tome, a koji su me mogli vidjeti i skužiti, *gle, ovaj dečko se toga ne boji, možda ima nade u Hrvatskoj da možeš biti gej.*

VIKTOR: Spomenuo si mi da se danas više osjećaš kao queer nego gej.

MARKO: Uvijek sam bio otvoren oko toga da sam gej, na poslu i svugdje. Ali sam ipak osjećao potrebu kao da moram svoj identitet više gurati, braniti i zastupati ga, tipa nositi tu zastavicu na ruksaku. Onda postaneš taj neki mini-aktivist u svakodnevnom životu, što zna biti naporno. U Berlinu je moj identitet irelevantan. Jutros sam se bez da trepnem žvalio s jednim dečkom na autobusnoj stanici kao da imamo 15 godina i to je bila najnormalnija stvar na svijetu. Ne moram se tako grčevito držati svog identiteta. Mogu si dopustiti da bude fluidniji. U Hrvatskoj mi je pak to "fluidno" uvijek djelovalo kao neka izdaja ili sitničarenje onih koji nemaju muda zauzeti se za sebe i reći "ja sam peder". I biseksualci su ovdje prisutniji, više integrirani. Nisu kao oni oženjeni i diskrenti s kojima se jeb** u tajnosti, kao u Hrvatskoj. Ovdje se cura pali na to da gleda kako joj netko taslači dečka, a on je u tome entuzijastično i bez srama. Tu je svaki čovjek specijalan koktel seksualnosti i fetiša. Sve što trebaš reći je – *wow, daj da te probam!*

VIKTOR: Da li se u Berlinu osjećaš seksualno privlačnijim nego u Zagrebu?

MARKO: Meni je Zagreb obojan dugom vezom koja nije bila dobra za mene jer se nisam se osjećao tjelesno poželjno. Često bi se osjećao neprivlačno, kao da nemam dovoljno veliku kitu, da imam previše masnog tkiva, itd. To je bila otvorena veza, ali samo za jednokratne Grindr sexdejtove, tako da nisam imao priliku upoznati nekoga kome će biti stalo do mene, a da voli moje tijelo. Ali ovdje mi je čak i u klubu lakše zbariti nekoga nego u Zagrebu, gdje su stalno prisutni kompleksi oko maskuliniteta. Stalno se očekuje od tebe da dokazuješ nešto.

VIKTOR: Meneu Hrvatskoj iritira što sve mora biti nekakvo beskrajno podjeb***** ili podrezivanje krila. Mislim da je taj otrcani pederski

sarkazam verbalni relik autohomofobije. Ljudi te često bare tako da te vrijeđaju. I malo tko je direktan, svi okolišaju.

MARKO: Kad nekom direktno kažeš da ti se sviđa, ti si se izložio i postao ranjiv. Lakše je to upakirati u slojeve sarkazma, pa ti shvati da mi se sviđaš, a ja uvijek mogu uzmaknuti.

VIKTOR: Bio sam nedavno s jednim preslatkim dečkom na dejt. U jednom trenu me pita, *kako to da si se meni javio?* Rekao sam mu, *sviđa mi se što si out, djeluješ emancipirano, a i full si mi sexy.* Pio je neki pelin, a kad sam izgovorio riječ sexy zagrcnuo se, ono, uletio mu je led u dušnik, morao sam ga lupati po leđima. *Stvarno dugo to nisam čuo.* To mi je rekao. Ako se jedan tako zgodan i normalan dečko skoro uguši pelinkovcem kad mu kažeš da je sexy, o čemu mi pričamo? Naravno, Grindr mu je primaran oblik komunikacije s drugim gej ljudima, to je bar moj dojam.

MARKO: Nije kao da su u Berlinu na Grindru ljudi nešto previše dragi, ali Zagreb mi je definitivno najgore Grindr iskustvo na svijetu. Ljudi su iznimno neljubazni. Komunikacija je izrobotizirana, hladna, zajedljiva. Kad sam se zdebljao 5–10 kila, pojedinci su mi govorili stvari poput, *oprasio si se, visi ti salo, au pa ti imaš samo 28 godina, tebe mora da život nije mazio.* I to mi lik pošalje u prvoj poruci. Naravno, anonimno. Mislim, zašto bi išao ubosti nekoga koga ni ne poznaš i to tamo gdje znaš da će ga zaboliti? Tu je neka patologija u igri. Ti ljudi nisu sretni. Ali, možda je to i dejting strategija, kao malo će ti srušit samopozdanje pa ćeš biti lakša riba za uloviti.

VIKTOR: Vjerojatno ne bi koristili tu strategiju da nekad i ne upali.

MARKO: Najgore je što zbog anonimnosti oni ne gube nikakav socijalni status i nitko nije svjestan s kojim kretenima ima posla. Ti tamo dođeš jer si napaljen ili usamljen, a onda dobiješ tri tone govana. Pa onda to ugasiš na par dana da se oporaviš. Ali onda se opet tome dozirano izlažeš jer, za razliku od Berlina koji ima 10 000 drugih opcija, ti nemaš

puno alternativa da upoznaš druge gej ljude. To je ta užasna hrvatska zagrebačka realnost.

VIKTOR: Ispada da je Grindr tamnica hrvatskih pedera.

MARKO: To je jedna privatna firma koja je komodificirala cruising u virtualnom prostoru gdje gejevi moraju nekome platiti da se poj***. Suludo! Ta aplikacija je i napravljena da potiče ovisničko ponašanje, tipa moraš ju stalno refreshati jer profili nestanu s mreže nakon sat vremena. Grindr je intersekcija kapitalističke eksploatacije, usamljenosti i autohomofobije.

VIKTOR: Kakav ti je body image sad nakon što si već godinu dana u Berlinu?

MARKO: Nisam bio u teretani valjda 6 mjeseci. Moja težina je možda na rekordnoj razini. A osjećam se bolje nego ikada. Prošlu nedjelju sam otišao u gej saunu gdje sam jako kliknuo s jednim frajerom. Totalno smo se stopili u nekoj žestokoj romansi i strasti i počeli se ševiti. U jednom trenu skužim da par frajera stoji oko nas i totalno me jede očima, neki su bili skroz isklesani i s hrpom mišića. Na temelju čega da se ja osjećam nesamopouzdan?

VIKTOR: Što se tiče seksa, spomenuo si i da Berlin ima kvalitetniji pristup prevenciji spolnih bolesti. Možeš malo o tome?

MARKO: Tu možeš ušetati s ulice bez ikakvih papira i testirati se na sve isti dan, besplatno i anonimno u jednoj od brojnih specijaliziranih klinika i to bez da imaš posao ili zdravstveno. A rezultati dolaze sljedeći dan, jer PCR test traje par sati. Ovdje postoji svijest da testiranje treba biti što dostupnije jer je to najracionalniji pristup sprječavanju prenošenja spolno prenosivih bolesti. Za Hrvatsku je to sci-fi. Imamo jednu kliniku gdje ne možeš bez uputnice, a i čeka se beskrajno na rezultate. Kažu ti da nisu skupili dovoljno testova da ih pošalju na laboratorij. A u pozadini toga je ograničen budžet. Kad ga potroše, oni neće staviti tvoj test u PCR aparat, već ga drže u frižideru dok ne dođe sljedeći kalendarski mjesec. A tebi zdravlje ovisi o tome, a možda i

nesvjesno širiš bolesti. Prije je bar postojala popodnevna klinika, gdje se mogao doći testirati svaki ponedjeljak, ali je to zbog COVID-a zatvoreno. U tom periodu sam u Zagrebu pokupio gonoreju i klamidiju dva puta. A u godinu dana Berlina, gdje se ljudi puno više seksaju, idu na cruising, nisam skupio ništa jer je testiranje dostupnije, manje stigmatizirano i efikasno.

Photo: Pexels

Lajtmotiv gej života u Hrvatskoj je da sve što možemo dobiti su mrvice, i još moramo biti zahvalni na tome jer nam i te mrvice lako mogu biti oduzete. Ne pričam samo o Popodnevnoj klinici. Super Super je bio divan klub za gej ljude, ali nakon što su prije par godina bacili suzavac nikad se više nije otvorio, a nije se otvorio niti jedan drugi klub koji ima takav program. Znači 6 godina ničega.

VIKTOR: Tužno mi je to slušati. Ajmo rađe o berlinskim gej klubovima. Čitatelji mi ne bi oprostili da te ne pitam da mi prepričaš neko iskustvo iz Berghaina.

MARKO: Zadnje čega se sjećam je situacija s jednim prezgodnim malim Grkom koga sam mjerkao s ruba dancefloora. Čim je skužio da ga gledam, doletio je do mene kao magnet. Ali istog trena ga je zgrabila neka ruka iz mase i povukla natrag. To je bio njegov friend kojeg sam i prije primijetio, neki megazgodan Sirijac, nabildan ali ne bez sala i lijepo dlakav. Vidio sam da nešto raspravljaju pa sam diskretno doplesao do njih. Mali Grk mu je lijepo objasnio šta želi, a onda ga je zgrabio za ruku, zgrabio i mene i odvuкао nas oboje u darkroom. Tako da sam dobio dva najzgodnija frajera u klubu! Doduše, megazgodni Sirijac je ispao totalno jalov, pa smo ga koristili kao držač za kapute, skidali bi se i ostavljali stvari po njemu. Znači lik je doslovce stajao kao vješalica dok smo se mi jeb*** ko ljudi. U jednom trenutku smo skužili – ma šta se tu navlačimo po ovom wc-u?! Krenuli smo se jeb** nasred dancefloora, dok su ljudi oko nas plesali bez da trepnu. A njemu su još i pale gaće i majica na pod, u taj šljam i prljavštinu. Išao sam mu to oprat na wc jer je bio totalno razvaljen, ali me zaustavio:

*Znaš šta, bilo mi je bed jer mi se kur** uvukao od droge, ali kad si me poševio mi se digao i nije mi neugodno. Nastavio je plesat gol s dignutim kur***, skroz nonšalantan. I nikoga od stotine ljudi na danceflooru nije bilo briga.*

Eto, to je Berghain.

Ali pazi – to se sve događa u nedjelju oko podne. Prije toga sam se lijepo probudio, pojeo omlet i otišao tamo popit pivu, dvije, bez ikakvih očekivanja. Navečer, kad sam se vraćao doma, osjećao sam se kao da sam imao dobar seks ne samo s nekim zgodnim frajerom, nego i s cijelim klubom i tim stilom života, ma čitavim gradom! Vozim se ja na svom bicikliču, vjetrić u kosi i mislim si – Berlin i ja smo se baš dobro poje****.

VIKTOR: Čini mi se da je čitav grad totalno opušten oko seksa.

MARKO: Ma ljudi se drpaju svugdje. Zadnji put kad sam išao u teretanu dobio sam četiri seksualne ponude.

VIKTOR: Preko Grindra?

MARKO: Ma ne, pogledima, svi te mjerkaju dok vježbaš.

VIKTOR: Ja nikad nisam primjetio da mene ovdje netko mjerka i gleda u teretani. Ljudi su strašno diskretni. A možda mi je gejdar pokvaren.

MARKO: Moraš biti dobro sam sa sobom da bi se te antene mogle otvoriti, da primjetiš tuđe signale i da si hrabar odašiljati svoje. Ja se tu jako dobro osjećam pa valjda šaljem signale u pravim smjerovima i bolje lovim tuđe frekvencije.

VIKTOR: Znači, čak i gejdar bolje funkcionira u Berlinu? Jel do njemačke proizvodnje?

MARKO: U Berlinu je internet užasan, ali su ljudski signali snažniji.

VIKTOR: Ljudski ili samo seksualni? Šta je s onom pričom da je u Berlinu teško naći nešto trajnije?

MARKO: Bi li ti bio zadovoljan s nečim trajnijim samo zato što je netko s tobom iz straha da neće moći naći nikog drugog.

VIKTOR: Ni najmanje.

MARKO: Kužiš. Možda se ljudi u Hrvatskoj više uparuju jer znaju da je manje tržište. Pa čine to iz očajja. Mada, kad sam došao u Berlin dejtao sam s par ljudi koji su odmah htjeli neki ozbiljan odnos, već nakon tjedan-dva. Meni je to bilo previše brzo, pa se brzo i raspalo. Slomio sam dva srca i oba su se zvala Stefan. Sad više ne dejtam Stefane.

VIKTOR: Kad kažeš da dejtaš, jel to samo preludij za seks ili nešto dublje?

MARKO: Trenutno se viđam s jednim poliamornim dečkom i moram priznat, ne sjećam se da me netko tako lijepo tretirao. Vidimo se tri puta tjedno i znam da se viđa sa mnom zato što se želi vidjeti sa mnom, a ne zato što osjeća pritisak. Puno komuniciramo. Uvijek me pita kakav mi je dan, iskreno je zainteresiran je za mene i jako pažljiv. Pogotovo oko toga da ja upoznam njegove druge dečke, što je škakljiva situacija.

A i ja sam pažljiv prema njemu. Jednom smo se našli u klubi s njegovim frendom s kojim nema definiran odnos. Taj frend je bio malo ljubomoran na mene, jer sam nov i svjež, ali osjetio sam da sam mu i privlačan. Našao se u dosta skliskoj situaciji: s jedne strane me želi jeb**, s druge želi da me nema. Meni je to vrlo poznat osjećaj, pa sam ga emotivno ohrabrivao čitavu večer i posvećivao mu se dok nisam bio uvjeren da je dobro. Na kraju smo se svi žvalili nasred kluba, s jezicima pod kutem od 120°.

VIKTOR: Klasičan exit strategy za pedere u kompleksnim emotivnim situacijama. A koliko dečkiju on ima?

MARKO: Mislim da ni on ne zna. Rekao je 4-6, ali sada je možda 5-7. Dobro, on to tako formulira da malo isprovocira ljude. S nekima se ne viđa često, neki žive u drugim gradovima a neki će otpasti putem. Ima

to meni smisla. Znaš kak se kaže – nije dobro držat sva jaja u istim gaćama.

VIKTOR: Oportunistički pristupaš jajima.

MARKO: Ali ne možeš očekivati da sve možeš pružati jednoj osobi. Isto tako, kad ti voljena osoba ne pruži sve što ti treba nisi preneražen i ne misliš da je kraj svijeta. Imaš opciju da to nađeš negdje drugdje. Meni je uklonilo taj osjećaj opterećenja, ne pitam se opsesivno – *jesam li ja dovoljno dobar, kamo ovo ide, mogu li ja to isporučiti?* To ne znači da tu nema predanosti: pokazuješ da ti je stalo, pružaš ljudima emotivnu potporu, ljubav. Nekad mislim da je poliamorija najbolji modus za odnose između gej frajera. Mi smo ipak muškarci odgojeni u patrijarhalnom društvu. Čini mi se da smo previše kompetitivni u tome koliko smo seksualno napeti jedni drugima.

U klasičnim str8 odnosima žena nosi taj emotivni rad koji balansira odnos. Ne mogu iste formule funkcionirati i u gej odnosima. Mislim, taj muški momenat gdje ne možeš nikom pokazat da ti je stalo do ikoga je očito toksičan. Ali očekivati apsolutnu posvećenost – to nam također ne ide.

VIKTOR: Zar to nije linija manjeg otpora? Kao, mi muškarci smo zbog patrijarhata više emotivno zakinuti, pa ajmo sad nać odnos koji će to akomodirati. Valjda nam je cilj emancipirati se i osposobiti za emotivni rad.

MARKO: Ja na to gledam ovako: idemo kroz život i imamo potrebu da budemo seksualno zadovoljeni, da dijelimo intimu s nekim, a u krajnjoj liniji, imamo i neku fundamentalnu radoznalost i želimo nova iskustva. Pitanje je samo kako artikulirati i pomiriti sve te potrebe.

VIKTOR: Kak se ti tu snalaziš?

MARKO: Mislim da sam našao pravu mjeru. Treba mi neka razina posvećenosti ali se istovremeno želim zabavljati i istraživati romantične mogućnosti. Imam osjećaj da se odnos s tim poliamornim

dečkom razvija, da postaje sve intimniji, ali u mjeri u kojoj mi paše. Razvijaju mi se osjećaji za njega koji se ne razvijaju preko noći, a to se dešava zato što se osjećam siguran s njim – jer nema pritiska. Istovremeno se viđam s drugim ljudima i nekako se to ne poništava. Ali treba tu puno pažnje i vještine. To je čin balansiranja.

VIKTOR: Približavamo se kraju, pa te moram pitati da mi opišeš političku klimu u Njemačkoj, vezano uz Izrael/Palestinu. Prije nego što smo započeli intervju, rekao si mi iznebuha – *treba se odseliti iz Njemačke*.

MARKO: Pa ne znam bi li se selio, ovo je jedna bogata, socijalna država s dobrim zdravstvenim sustavom. Meni je ovdje život bolji, pa sam imao idealiziranu sliku za koju sam znao da će se prije ili kasnije raspršiti. A onda je Njemačka pokazala svoju ružnu stranu.

Kao prvo, rasisti su. Kao drugo, zabranili su sve prosvjede za Palestinu. U početku su mi neke stvari imale smisla, tipa, ne može se vikati *From the river, to the sea*, jer to poriče pravo Izraelu na postojanje. Ali već nakon par dana je bilo jasno da represivni sustav traži način da učita antisemitizam u sve što govoriš kako bi te izložio policijskom progonu. Snimaju sve prosvjede. Ako te ulove da si izgovorio frazu “Zaustavite genocid”, skupina specijalaca će te zgrabiti i baciti u maricu. Sloboda govora i okupljanja je paušalno ukinuta na tako velikoj skali u tako malo vremena da je to jezivo.

Uklanjanje politički nepodobnih ljudi tako efektivno i bez suđenja je jedan od načina na koji se dolazi do diktature. To bi svima trebalo utjerati strah u kosti, ali to se ne dešava – Nijemci su totalno ravnodušni. Na primjer, Gorki teatar je imao jesenski festival u kojem se tematizirao raspad Jugoslavije, u smislu kako međunarodne institucije nisu napravile dovoljno, što su pokušali kontekstualizirati u vidu rata u Ukrajini. I to je bilo ok. A čim se dogodila situacija Palestina-Izrael, odmah izlaze s hardcore pro-Izrael objavom i prijete da će cancelat bilo koga tko je za Palestinu – i to u istom trenu dok se događa festival o impotenciji međunarodnih institucija u konfliktu u bivšoj Jugoslaviji.

Apsurdno! Postoje čak i whatsapp grupe u kojima se prokazuju ljudi kako bi im se otkazala izložba ili uskratio funding. Totalni lov na vještice.

VIKTOR: Kad je to počelo? Nakon Hamasovog napada?

MARKO: Nakon prošle izbjegličke krize, kad je u Njemačku došlo dosta muslimana, arapa, palestina, jedna skupina ljudi je spalila izraelsku zastavu pred Brandenburškim vratima. Tada je Njemački parlament izmislio tzv. komesare za antisemitizam, koje ima svaka savezna država. To su ljudi koji nisu posebno obrazovani, a imaju veliku političku moć da cancelaju ljude i uništavaju im živote, paušalno i bez suđenja. Oni odlučuju što je antisemitizam. Neslaganje s izraelskom vladom? Antisemitizam. Znači, lakše možeš kritizirati njemačku vladu nego izraelsku, što je apsurdno. AFD je nikad jači i polako postaje poželjna politička udavača, a to su pravi nacisti koji stvarno mrze Židove. A oni pak izvode jedan ideološki spin da je moderni antisemitizam zapravo uvezen izvana, da je došao s muslimanskim imigrantima.

VIKTOR: Moja teza je da većinu Nijemaca, pogotvo njihovu političku elitu, nije briga za holokaust i Židove, a kamoli za Palestince. Važnija im je njihova vlastita liberalna krivnja od tuđih života, to im diktira politiku.

MARKO: Ja bi to drugačije postavio. Nije da oni osjećaju krivnju jer im je žao, već je njihova averzija prema osjećaju krivnje ono što ih paralizira. Pranje od te krivnje i želja da se ona što prije završi devalorizira holokaust.

VIKTOR: A kakav je politički puls pedera?

MARKO: Ja sam ateist i ne volim religije. Ali tu mi se promijenila perspektiva. Ako stalno ponavljaš da je Islam grozan, time ne vrijeđaš samo religiozne fanatike, nego i ateiste koji su odgojeni kao muslimani. Oni osjećaju tu mržnju na sebi. Na prosvjede sam došao i zbog njih, svojih prijatelja koji osjećaju da su na meti rasizma. Rekli su mi da im puno znači što sam tamo, zbog same prisutnosti bijelaca osjećaju se sigurnije i manje izolirano.

VIKTOR: Sad ću biti pokvareni desničar koji je odjednom jako zabrinut za naše živote: *Ti misliš da su ti muslimani iz Palestine prijatelji? Da mogu, vas pedere bi prve bacili s balkona!*

MARKO: To je zanimljivo pitanje. Ja sam došao u Berlin jer je on jedan melting pot ljudi različitog porijekla. I to te jako obogati, jer politika nije više samo tema o kojoj voliš polemizirati, već su to i ljudi koje si upoznao i prema kojima si razvio osjećaje. Jednu večer prije oko godinu dana pušio sam nekom liku u parku Hasenheide, što je jedan od najvećih cruising spotova u Berlinu. Tamo dolazi i puno muslimana koji su u ormaru. A to mjesto je bilo posebno popularno za vrijeme pandemije, jer na svježem zraku ima manje virusnih čestica pa se možeš jeb*** koliko hoćeš. Najviše ljudi dođe kasno popodne, kad im završi posao. Lijepo nakon posla odeš u grmlje. A pored parka je džamija i u sumrak kreće večernji poziv na molitvu, što mi je jedna od najdražih stvari u Islamu. Jako mi je interesantna ta melodija, nekako me uvijek ostavi s osjećajem smiraja i dubokog poštovanja. Uglavnom, zalazi sunce i krene taj hodža arlaukati s minareta, a ja si mislim – *Kako divno, pa ja sam već na koljenima, spreman za molitvu!* Odmah mi se sve povezalo – pederluk, islam, ta neka liberalna sredina u kojoj može na sto metara udaljenosti koegzistirati i džamija i cruising i EU pederiteisti i muslimani. Bilo je to jedno malo religiozno iskustvo.

VIKTOR: Selam alejkum, Marko.

MARKO: Alejkumu selam.

Tekst je nastao uz financijsku potporu Agencije za elektroničke medije temeljem Programa ugovaranja novinarskih radova u elektroničkim publikacijama.

Viktor Zahtila

